

Kakva je razina političke komunikacije u Republici Hrvatskoj?

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/35141-o-politickoj-situaciji-i-politickoj-komunikaciji-u-hrvatskoj.html

Posljednjih tjedana svjedoci smo nikada niže razine političke komunikacije u Republici Hrvatskoj. Predsjednik države Zoran Milanovića predsjednika Vlade Andreja Plenkovića naziva „plamenim jazavcem“, a Plenković Milanovića „šmrkavcem“. Pored toga, svjedočili smo i tome da je Plenković Miroslava Škoru nazvao „klaunom“, što je do sada nezabilježeni rječnik jednoga predsjednika Vlade prema oporbi, a ni Škoro nije Plenkoviću ostao dužan te ga je nazvao „narcisoidnim briselskim manipulatorom“.

Sve ovo događa se u trenutku dok prestaje moratorij na ovrhe, što bi u sljedećim tjednima i mjesecima moglo dovesti u pitanje egzistenciju mnogih ljudi, ali i u situaciji ekonomske i javnozdravstvene krize kao i iznimno kompleksne situacije na globalnoj sigurnosnoj razini.

Razinu političke komunikacije i političko stanje u državi iz različitih pozicija i kutova gledanja komentiraju: Miljenko Stojić, Matko Marušić, Stipe Kutleša i Mile Prpa.

Miljenko Stojić: Bit će toga još

Zaredale ovih dana uvrede na sve strane. Tzv. političke elite se nemilice časte. Nemamo se u svemu tomu čemu čuditi. Čudno bi bilo da nije tako. Davno je sve počelo i nažalost ne će tako brzo završiti.

Dok je bio živ dr. Franjo Tuđman, određena struja u hrvatskom društvu neprestano ga je napadala. Znamo jesmo li ga branili i koliko, znamo jesmo li se hvatali na taj lijepak ili nismo. Njega Bog uze k sebi i potonji se razmahaše.

Prisjetimo se, 2000. na vlast su došli nasljednici totalitarne jugokomunističke namisli. I vratiše nas u ta nesretna vremena. A mi smo ih birali, Marsovcu očito nisu. Ne bi ni to dosta, pa nesretnog Mesića birasmo dva puta za svoga predsjednika. Učinismo to jedanput i s Josipovićem, a umalo i dvaput. Milanoviću, pak, dadosmo čitav milijun glasova. Plenkovića najmnogoljudnija (a to znači mnogi od nas) hrvatska stranka HDZ ponovno izabra za svoga predsjednika. Ne prođe loše ni Škoro, dobi pola milijuna glasova. I sada se kao nešto čudimo. Ma dajte!

Kroz ovo poratno vrijeme trebali smo izgraditi demokratsko društvo temeljeno na vrijednostima Domovinskog rata: U srcu ljubav za domovinu, oko vrata krunica. Nema te sile koja nekoga takvoga može pobijediti. Umjesto toga vratiše nas u jugoslavenska vremena. Dok su vikali: Držite lopova!, pokrali su sve što se pokrasti moglo. I usput sve rasprodali. Telekomunikacije završiše u inozemnim rukama, zajedno s bankama, medijima... A uvozni lobi zakuca zadnji čavao u lijes gospodarstva, poljodjelstva.

Jesmo li se konačno probudili iz zimskog sna i počeli razmišljati svojom glavom umjesto da dižemo ruke od svega i zamišljamo svoj raj negdje tamo u tuđoj zemlji? Nema ništa od toga. Hrvatska domovina, s obje strane granice, sposobna nas je hraniti puno više nego što nas ima. Ali i tu smo podlegli sirenskom zovu opakih i totalitarnih namisli. Nema nas, više nas umire nego što nas se rađa. Dotle se busamo u svoja vjernička prsa. Nimalo nisam uvjeren da je Bog time zadovoljan. Davno nam je on rekao, još na početku Svetog pisma, da se množimo i napučimo zemlju. Mi naprotiv radije gledamo neku sapunicu, reality show, slične gluposti.

Kako stvari stoje, neprimjerenog javnog govora u hrvatskom društvu bit će itekako još. Ta nisu izvjetrili razni Jovanovići, Pilseli, Stazići, Markovine, Jakovine, Pusići, Manolići, Jergovići, Lončari... Otvorite razvikane medije, javit će vam se oni već. Ili ćete možda odmahnuti rukom na dotične medije i likove, a prikloniti se onima kojima domoljublje, istinsko domoljublje ujedinjeno s istinskom vjerom, predstavlja način razmišljanja i življenja? Izbor je na svakome od nas!

Matko Marušić: Domoljublje i politička zrelost

Domoljublje je plemeniti osjećaj ljubavi i pripadnosti, a nužno je za opstanak države. No ono samo po sebi nije za to dovoljno nego se mora izraziti kroz političku zrelost, sagledavanje realnosti i procjenu mogućeg. Ravnoteža između domoljublja i političke zrelosti na kraju daje politiku koja je učinkovita i korisna.

U Hrvatskoj postoje dvije inačice neravnoteže domoljublja i političke zrelosti. U javnom smo prostoru jednu znali od samog stvaranja samostalne Hrvatske – onu ljevičarsku, kojoj nedostaje domoljublje, a politička zrelost joj je definirana kao jugoslovenstvo i nastojanje da se uspostavi komunističko društveno uređenje, bez nacije (države), vjere i obitelji. S druge strane, tzv. „desničari“ nemaju manjak domoljublja, ali često imaju manjak političke zrelosti.

Danas su u Hrvatskoj na sceni i jedna i druga pogriješka, jer su i jedni i drugi iskoristili demokraciju, pa i složenu situaciju u kojoj se država nalazi, da javni prostor zaspu političkom komunikacijom koja ne priliči ni ljudskoj komunikaciji, ni narodnim ciljevima, niti opstanku države. Onda je, ni kriv ni dužan i bez objektivnih razloga, dio Hrvata danas nezadovoljnim svojoj državom.

Kako je do toga došlo?

Prvi razlog neprimjerenosti javne komunikacije u Hrvatskoj je podivljali društveni liberalizam. Pod utjecajem svjetske ljevičarske (komunističke) propagande danas svatko misli da ima pravo na sve. Od neprirodnog i neodgovornog života, psovanja i vrijeđanja drugih do lagode bez odgovarajućeg truda i znanja. Nekad su se ljudi bojali Boga. Nekad su se bojali satrapa, kraljeva, gospodara. Bojali su se komunista, tajnih službi, žandara. Bojali su se učitelja, oca i majke, starije braće i sestara. Danas se ne boje nikoga. „Jer imaju ljudska prava i demokraciju.“ Pa se sve raspalo. Majke i očevi se više ne razlikuju, Boga nema, braća i sestre smiju spolno općiti, obitelj nestaje pa nitko ne brine za djecu,

po policiji se pljuje i na nju se puca, a škola je davež kojeg se treba što prije riješiti. Desni se udaljuju od Crkve jer ona ne misli kao oni, a lijevi – zna se – crkve gdje mogu pale, a gdje ne mogu paljenje propovijedaju.

Bez zakona, morala i reda razgorjela se korupcija koju se ne može zaustaviti jer svi u njoj sudjeluju, aktivno ili pasivno, puno ili malo. A svi, bez iznimke, za nju optužuje sve druge.

Tako smo došli do velikog, prevelikog broja nezadovoljnih ljudi. Oni se više nemaju kome obratiti, a sami nemaju snage sebi organizirati život koji će im biti na zadovoljstvo i ponos. Budući da nisu svjesni svoje krivnje a tuđu ne mogu dokazati, za sve optužuju one na vlasti. Te optužbe nisu neutemeljene, ali sigurno nisu put do ukidanja korupcije i stvaranja boljeg života. Put do boljeg života je rad i učenje, s tim da je učenje rad kao i svaki drugi.

Drugi razlog crne slike javnoga života je nestanak ljubavi. Ljubav je savladao nagon, a nagon je sebičnost, okrutnost i poraz morala, časti i korektnosti. Argumenti su zamijenjeni vrijeđanjem, razlika u mišljenjima etiketiranjem, a istina poluistinama i lažima.

Treći razlog je poniženje škole i glupavo podcjenjivanje njezine važnosti. Tko je to vidio da učenici napadaju učitelje, da o njima ružno govore i optužuju ih za svoje slabe ocjene? Tko je vidio da onda roditelji napadaju te učitelje i da ih u tome podržavaju mediji, pa na kraju popušta i vlast i učitelji, a škole postaju samoposluga za mržnju i kritiku? Jeste li ikad čuli i jednog studentskog predstavnika koji javno traži bolju nastavu i više znanja a ne isključivo novac od države (tzv. „studentski standard“), s tim da država nema pravo pitati koliko su studenti uspješni u studiranju – svojem osnovnom poslu na osnovi kojeg ih hrane i roditelji, i država i svi porezni obveznici? I nebrojeno ste puta čuli da novinar pita đake: „Je li vam žao da praznici završavaju a počinje škola?“. I da onda đaci odgovaraju potvrdno i svi se smiješe s razumijevanjem i simpatijom.

Kako je zapravo danas u Hrvatskoj?

Žalopojke o teškom životu u Hrvatskoj ne dolaze iz materijalnog, nego iz duhovnog siromaštva, onog koje sam gore naznačio.

U Hrvatskoj je, međutim, dobro. Nikad nije bilo bolje i bit će još bolje. Provjeri te tvrdnje postoje dva pristupa: opći, statistički, i pojedinačni, anegdotalni.

Statistički podatci govore ono što sam rekao – nikad se u Hrvatskoj nije bolje živjelo, a dobro se živi i u apsolutnom smislu. Napose kad bi se u procjenu kvalitete života uzele i količine rada, znanja i rizika koje ljudi ulažu u svoju dobrobit (ponajprije primanja). Osim vrlo visoke korupcije (u kojoj sudjelujemo svi, a prijavljuje je skoro nitko) imamo dobre sve ostale parametre pristojnog života. Oni koji kažu da smo „među zadnjima u Europi“ u pravu su, ali zaboravljaju da nikad do 2013. u Europi nismo ni bili, nego smo bili decimirani, neuki i prezreni balkanski kmetovi. Što bi oni htjeli, da odmah budemo

kao Njemačka, Nizozemska ili Amerika? Nismo, i ne možemo biti ni kao Mađarska, Litva ili Slovačka. Ali idemo tim putem. I dobro smo.

To nas dovodi do anegdotalne analize stanja u Hrvatskoj. Na stranu bolesti i nesreće, svatko tko se tuži da je siromašan treba uz tu pritužbu kazati što je u životu radio, što radi i što posjeduje, te koliko i na što troši, on i svi njegovi. Pa iz popisa siromašnih treba isključiti sve koji imaju nekretnine, koji su otišli u prijevremenu mirovinu, i koji su na burzi rada ikad odbili i jedan posao. Nezaposleni trebaju objasniti zašto su nezaposleni – što znaju raditi a to im nitko ne da, ni država niti privatni poduzetnici.

Omiljena argumenti nezadovoljnih Hrvata su blokirani i oni koji emigriraju. Blokirani čak imaju i svoju stranku – a program te stranke može biti samo to da njezini članovi i glasači ne vrate dugove koje su napravili. Doktor političke filozofije g. Stjepo Bartulica ovih dana na televiziji kaže: „Ja sam mislio da će država riješiti problem blokiranih, a ne samo odgoditi ovrhe“. Što to znači? Ništa drugo nego da dugove blokiranih plati država, dakle svi. Čemu bi to vodilo u toj njegovoj političkoj filozofiji nego raspadu sustava odgovornosti i privrjeđivanja, koje znamo kao socijalizam koji je sam od sebe propao gdje god je uzео vlast?

Ako razgovaramo iskreno i pošteno, moramo se upitati (opet bolesti i nesreće na stranu) zašto bi netko tko ima mobitel došao u situaciju da je blokirani jer nije platio pristojbu za uporabu toga mobitela? Zašto netko ne može platiti vodu i struju koje troši za skroman svagdanji život? Pogledajmo što je radio i što radi i pomozimo mu ako to stvarno ne može, pomozimo mu i ako je nešto pogriješio. Svatko ima pravo pogriješiti, ali nitko nema pravo napraviti sustav od nerada i nemara. Za svaku takvu anegdotalnu priču treba vidjeti njezine stvarne korijene. A onda pomozimo i onima koji su sami krivi da su u tom stanju. Ali nitko od njihova stanja nema pravo naprečac stvarati opću sliku i ideologiju.

Emigriranje se smatra velikom hrvatskom nesrećom. Pritom se ili taji ili ne zna koliko Nijemaca, Šveda i Engleza emigrira u SAD, a neki čak i u Hrvatsku. Emigriranje u Hrvatskoj nesretna je tradicija, posljedica neslobode i teškoga života, a danas se nastavlja kao ljudsko pravo čežnje za boljim životom i većim uspjehom. A to pravo se nikome ne može zaniijekati, čak ga se ne smije ni kritizirati. U slobodi je svatko je kovač svoje sreće, ali to znači i da za svoju nesreću ne smije kriviti ni zlu kob niti druge ljude.

Napuštanje krasne i dobre države Hrvatske velika je pogrješka. Uzevši ukupno, sve od klime i odnosa plaće i troškova života, do društvene prihvaćenosti i poslovne, društvene i zdravstvene sigurnosti, život u Hrvatskoj je ukupno jako dobar. To ne znači da je idealan ili da je sasvim dobar za sve, ali znači da bismo ga sa životom u drugim sredinama trebali uspoređivati puno objektivnije. Naši emigranti koji se predstavljaju sretnima govore samo o visini svoje plaće, a ne spominju visinu stanarine ili cijenu piva.

Emigriranje se ne može spriječiti, a smanjit će se kad se uravnoteži tržište rada i kad se europskim fondovima postigne da sve seoske kuće dobiju kanalizaciju i nogostup, sva mjesta škole i vrtiće, kina i muzeje, knjižnice i društveni dom i kad svi stanovnici

neupitno počnu razvrstavati smeće i otpad. To će se većim dijelom postići za deset godina, a potpuno za dvadeset.

Politička komunikacija u Hrvatskoj

Razloge ružne političke komunikacije u Hrvatskoj objasnio sam gore, a na pojedinosti ne treba trošiti ni vrijeme niti prostor. Činjenica je da je g. Plenković s HDZ-om dobio poštene i slobodne izbore što znači da ga nitko nema pravo divljački napadati za izdaju ili prevaru naroda. Jedan takav negativan primjer je tvrdnja da su parlamentarni izbori 2020. bili neustavni zbog epidemije covida. Misle li njezini autori da bi bili ustavniji sada, kad je bolest proširenija nego ljetos, ili za dva mjeseca, kad će biti još proširenija? Ili da ih nije trebalo ni održati? (U tom slučaju Plenković bi ionako bio na vlasti.)

O komuniciranju g. predsjednika Milanovića ne treba trošiti riječi; dovoljno je bilo pogledati njegov razgovor s g. Romanom Bolkovićem („1 na 1“) da se vidi da se s njim ne može razgovarati. Ipak moram priznati da mi se sviđjelo kako je nagazio GONG, Puhovskoga, B.a.b.e. i slične, premda smo to o njima ionako znali. No, ugodno je slušati da tvoj vlastiti predsjednik govori neugodnu istinu o remetilačkim čimbenicima koji pripadaju njegovom političkoj svjetonazoru.

G. Plenkoviću se iskreno čudim da je ušao u javnu prepirku s g. Milanovićem. Možda tu ima nešto osobno, ali diplomat njegova formata upravo tome ne bi smio podleći. Što govorio da govorio, ništa ne može postići. Bila mu je dovoljna potvrda pravnih stručnjaka da za istragu o „Janafu“ nije ni smio niti morao znati.

Ponašanje (govor) „ljevice“ i „desnice“ potvrđuje njihove osnovne značajke: ljevica je u rasulu jer je ljevičarenje stvarno i prirodno glupo, intelektualna slijepa ulica koja uvijek završi na Lenjinu i Staljinu, a desnica je neobrazovana i politički nezrela. Genuinu iracionalnost ljevice dodatno je zeznula pojava neviđena da ljevičar Milanović napada dosad neupitne lijeve ikone, a tupost desnice ilustrira činjenica da ona napada hrvatsku desnu vladu koju se ne može optužiti za ustaštvo.

Desnica, ne napada komuniste, arcineprijatelje njezine ljubljene slobodne, svete itd. Hrvatske, nego desnu vladu od koje je hametice izgubila izbore! Ti ljudi su se nadali da će s oko tri fraze o domoljublju (otprilike toliko ih je. g. Škoro izgovorio) – dobiti izbore. Pa nisu, a i kako bi kad pod milim Bogom ništa nisu rekli, ni što jest, ni što treba, ni što će učiniti u slučaju da ljudi za njih glasuju. Dapače, poslije izbora stanje im se bitno pogoršalo: zna li itko, ovako napamet, da ne čita nebrojene portale, ponoviti što su zadnja dva mjeseca inteligentno i svehrvatski važno rekli njihovi najjači aduti – bračni par Raspudić, gđa Vidović Krišto ili sam g. Škoro? Ili njihov drugi ešelon, g. Zekanović, g. Penava i drugi?

Što će biti?

Ništa, sve će biti dobro, jer sve stvari su najbolje u najbolje uređenom svijetu. Hrvatska će ostati uljuđena europska država s potajno sretnim stanovništvom, g. Milanović će zeznuti drugi mandat u sudačkoj nadoknadi, g. Plenković će dobiti i treći mandat.

Ljevica će javnosti otkriti da od svih izopačenosti ipak najviše voli masturbaciju pa će joj biti oprošteno, a desnica će shvatiti da je Hrvatska bolja i od njezinih najluđih snova pa će se prestati baviti politikom. Čak će i blokirani na kraju platiti račune i stranka će im se spontano raspasti na dvije polovice jedne osobe.

Stipe Kutleša: Neozbiljnost hrvatskih političkih struktura

Politička komunikacija između predsjednika države i predsjednika Vlade u posljednje vrijeme ne treba posebno iznenađivati. Ona pokazuje ne samo neozbiljnost hrvatskih političkih struktura i njihovih glavnih aktera nego još puno opasniju stvar. Hrvatska je na rubu ponora u gotovo svakoj stvari. Zahvaljujući prvenstveno takvima i njima sličnima. Ne treba od takvih sudionika očekivati neku visoku razinu komunikacije. Iako se za Milanovića govorilo da je do sada najgori predsjednik Vlade, o čemu se može ozbiljno raspravljati, ipak se ne smije zaboraviti i nekoliko dobrih, pozitivnih, čak pravih državničkih poteza kao npr. onaj u vezi podporom Hrvatima BiH u Mostaru. Milanović kao predsjednik države, čini se, ipak donekle postaje zreliji kao političar. Plenković ga je pretekao u nezrelosti i protuhrvatskom djelovanju tako da je može kazati da je on do sada najgori premijer RH. Iako su obojica iz „iste vreće“, one (neo)komunističke i uglavnom antihrvatske, razlika među njima je u njihovim karakteristikama i njihovoj međusobnoj komunikaciji kao i s javnošću.

Predsjednik države, svakako spontaniji, „siroviji“, ali iskreniji i ipak pošteniji (ako je to uopće adekvatan izričaj) u odnosu na „modernog poganca“ Plenkovića koji je izučeni, školovani, programirani farizej, a to znači profesionalni licemjer koji jedno misli, drugo govori treće radi. A to dalje znači da istinu preokreće u laž, a laž u istinu. Njemu nije problem ići na misna slavlja, a već sutra zabiti nož u leđa crkvenom nauku, tj. založiti se za ono što je posve suprotno od kršćanskog, ali i općeljudskog, morala. Milanović barem u tom smislu nije licemjer nego pošteno i bez skrivanja odbija otići na misu. To je njegovo uvjerenje, s kojim se možemo, ali i ne moramo složiti, ali je to iskrenije i poštenije nego prijetvorno Plenkovićevo licemjerje. Ali je on „uglađen“ i „pristojan“ nekakav „europejac“. Poslušnik i čato međunarodne antihrvatske koalicije i zavjere, bez intelektualnih, a pogotovo moralnih sposobnosti da išta učini što bi bilo na korist narodu. Naprotiv, on radi sve usuprot narodu. Preko njega i njemu sličnih međunarodna zajednica je stavila Hrvatima lanac oko vrata (A. G. Matoš) i tako ih drži u pokornosti. Kad se god pojavi i mrvica nade da, slikovito rečeno, podignu glavu iz vode on ih, po nalogu svojih pokvarenih poslodavaca, a vjerojatno i iz vlastitih uvjerenja (ako ih uopće ima) ponovo gura u vodu da ne bi kojim slučajem počeli slobodno disati.

Plenković je ujedno sukreator i izvršitelj koalicije koju sasvim pogrešno zovu hrvatsko-srbska koalicija. To nije ni hrvatska ni srbska nego protuhrvatsko-četnička koalicija. Hrvatska nije jer po svemu radi protiv hrvatskih interesa, protiv naroda i države; srbska također nije jer ne predstavlja Srbe u Hrvatskoj nego samo militantne Pupovčeve četnike u Hrvatskoj i izvan nje. Ako je to tako, a jest, onda se mora zaključiti da je predsjednik Vlade najveći mrzitelj hrvatskih Srba na račun četnika. Ali i Hrvata. Koji je veći znak mržnje i prezira prema vlastitom narodu od onoga da im zabrani

referendume, da brani korupciju i kriminal, da ponižava hrvatske branitelje koji su, njemu nasuprot, stvorili državu? A sada su navodno opet oni uvučeni u navodni atentat na njega (sic!). On je sebi prigrabio ono što su oni stvorili i kao predator (strvinar) uzeo plijen koji sam nije znao osvojiti nego su mu ga na pladnju dali drugi.

Ukratko, on je diktator koji može raditi što hoće, kako je jedne prilike rekao; on je sebi prigrabio zakonodavnu, izvršnu i sudbenu vlast s 15% glasova. Mediji su u njegovim rukama, a to znači da je on „vlasnik“ istine i laži. Kada „zagusti“ on se ne obraća vlastitom narodu (jer ga vjerojatno i nema) nego bježi u Bruxelles, u sigurnu zaštitu globalistima i dubokoj državi. Tako se dogodilo i nedavno zbog navodne opasnosti od atentata na njega. Kada je nesretni navodni „atentator“ u rano jutro pucao na zgrade Vlade i Sabora, predsjednik Vlade vjerojatno nije znao za sebe hrćući još u svom krevetu. A sada hoće uvjeriti narod da je na njega pokušan atentat. Važno je pustiti dimnu zavjesu da se puk ne bavi aferama iz Slovenske 9. A glavna stvar je u kriminalu koji on štiti. Ako nije tako neka nam svima dokaže da nije.

Ono što mu je Milanović prigovorio uglavnom je istina. U svojoj nesigurnosti on se obračunava s oporbom i svima drugima optužujući ih za radikalizaciju stanja u društvu pa čak i za govor mržnje. Sve to potječe prije od njega nego od oporbe. On bi se trebao upitati o samom sebi i o onima kojima služi i odlučiti da se makne ako je nepoželjan. U svojoj komunikaciji prema javnosti, farizejski uvježban u briselskim manirama, on se predstavlja kao bezazleno janje, a zapravo je vuk u ovčjoj koži te time opasniji od Milanovića. Pogotovo ako se pokaže da su Milanovićeви istupi koliko toliko iskreni. Milanović ipak kadkad smogne snage stati na stranu hrvatskih interesa, kritizira nepravilnosti i zastranjenja, korupciju, afere i sl. premda je i on bio (možda je i sada) u nekim od njih.

U njihovu međusobnom prepucavanju izlete i oštre riječi. Ne vidim u tome veliki problem jer se u parlamentima drugih, malo uljudnijih naroda, dogode i prave tuče. Oštre riječi nisu nepoželjne samo ako ne prijeđu u otvorene uvrede bez pokrića. Milanović, kao spontaniji, ne zna se u tome suzdržati (kao što je već puno puta pokazao), a Plenković kao „školovani“ i proračunati farizej i politički „korektan“ poslušnik čuva se od neprimjerenih riječi ali uvijek ne uspijeva. Pogotovo kada su istinite. Pitanje koje je opravdano postaviti jest: radi li se tu o igrokazu za puk ili trunku istine i iskrenosti? U svakom slučaju Milanović ima neke šanse da postane „obraćenik“. Nije on sam za sve kriv: odgojen u neznanju, neiskrenosti i lažima teško ih se odriče. Možda sazrije i postane čak i državnik. To se ne događa često, ali je ipak moguć sv. Pavao. Kod Plenkovića za to čak nema više ni potencijala; on je već uništen prekomjernom farizejstinom. Od njega nikada državnika; on je skovan za ćatu.

Mile Prpa: Kmetska poniznost prema vlasti?

U zadnjih šest mjeseci ove godine Hrvatska doživljava velike turbulencije i traume, sve od onih prirodnih pojava kao što je bio snažni razarajući potres u Zagrebu, u metropoli, pa brojne oluje i poplave koje su nanijele velike štete po cijeloj Hrvatskoj, posebno

borba do iznemoglosti, a naročito medicinskog osoblja, u velikoj bitci s vrlo opasnim nevidljivim koronavirusom, koji masovno kosi ljudske živote, a prijeti općim kolapsom nesagledivih tragičnih dimenzija.

Posebna je trauma ulazak u duboku političku krizu povodom oružanog napada na Banske dvore i Sabor RH. Što je najviše uzбудilo i narod, a posebno visoke političke elite prema kojim je ta pucnjava i bila usmjerena. (Usputno pitanje vlasti – zašto tijelo mrtvog mladića nije službeno pregledano na patologiji).

Nedugo je na površinu iskočila najnovija društvena i politička kriza, zbog brojne korupcije izbila je u javnost, u koju su duboko prste umočile i hrvatske političke elite. Upravo su visoke političke elite najveća prepreka da se zgazi kriminal i korupcija. Vrana vrani oči ne vadi!

Dajem ruku u vatru da je moguće za šest mjeseci zaustaviti korupciju rigoroznim zakonskim kaznama, oduzimanjem cjelokupne imovine i sl. To su učinili u Hong Kongu i jednostavno je korupcija nestala. Kod nas je problem što političke elite to ne žele napraviti. Jer njih korupcija hrani i odijeva te od nje raskošno žive.

Sad je i aktualan oružani napad na najvažnije državne zgrade i to zgradu Vlade RH i Sabora od strane jednog mladića koji nije mogao trpjeti ono što se politički događa u njegovoj domovini, državi gdje se vodi antihrvatska, i otvoreno promemorandumska politika (srpski Memorandum II). To je platio životom.

Sve to skupa izazvalo je veliki rascjep u hrvatskom društvu. Jedni su u tome vidjeli zločin s elementima terorizma, a brojni su tu njegovu akciju ocijenili kao domoljubnu i kao protestnu hrabrost.

Jedinstvo naroda

Jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog korpusa svima treba biti alfa i omega, u svakom postupanju, u svakom napisu, u svakoj privatno i javno izgovorenoj ili pisanoj riječi To je najviši zakon kojeg svaki Hrvat i svaki hrvatski državljanin bezuvjetno mora poštivati.(Codex moralis Croaticum)

Kuća gori, a babe se svađaju

Ništa ih bolje ne prezentira kao taj slogan - svađu između Premijera Vlade i Predsjednika RH. Pored toliko teških i neriješenih problema u cijeloj državi, umjesto da to rješavaju, oni se javno svađaju kao dva pijanca preko šanka.

To je toliko degutantno, da bi u svakoj kulturnoj državi narod vikao „Oba će pasti“ Hrvati nisu revoltan narod, u njemu kao da još vlada kmetska poniznost prema vlasti. A HDZ koja je na vlasti, njeno članstvo broji više od dvjesto tisuća članova postalo je umrtvljeno i uspravano kao da ih je ugrizla muha Ce Ce, pa im nije briga što radi njihovo

stranačko vodstvo. (Npr. koalicija s ljutim smrtnim neprijateljem - četnicima) To je van svake pameti, i neshvatljivo je ljudskom razumu. (Tako nešto nepoznato je u cjelokupnoj pisanoj povijesti svijeta)

Masovni, gospodarski i socijalni problemi buknuć će poput velikog vulkana – naravno da će svi optuživati one koji su na vrhu državne vlasti.

Nitko ne može biti siguran da se neće (nadajmo se da ne će!), u dimu tog vulkana, naći i poneki naoružani demonstrant. Taj socijalni bunt kao vulkan potpiriće će nastupajuća ovrha koja u prvom valu ima masu više od dvjesto tisuća ovršenih osoba. Tog trenutka isto toliko ljudi više neće imati ni za kruh u rukama, a kamo li da se prehrane cijele obitelji, ili mnogi će biti istjerani iz svojih kuća i stanova. Tragedija i politički nemiri stići će i do Pantovčaka i Griča.

Usudio bih se reći da je za obojicu već sve prekasno. Oni su u narodu pročitani. U kratkom roku ne može se napraviti ono za što treba najmanje dvije godine - A prema onoj Lenjinovoj izreci – Ako u državi nešto ne štima – narod se ne može smijeniti. Kad ječi glas gladnih želudaca - gubi se svaki razum i ljudi su spremni na sve. To je povijest dokazala brojno puta.

U svakom slučaju Hrvatska upada u duboku višestruku i višeslojnu krizu. Neka nam Bog pomogne. Siromaštvo je zakucalo na stotine tisuća vrata. Ono što smo dugo vremena sijali to sada žanjemo. Posijali smo kriminal, korupciju, bezakonje, nejednaka prava na svakom koraku, dvostruki aršini, grijeh struktura (pro memorandumska koalicija u vlasti) i brojni, brojni drugi problemi i državne gluposti. Cjelokupna hrvatska politika u sebi nema ugrađen moral.

Društveni moral ili nemoral izvire najčešće iz same vlasti, iz njenog načina vladanja, iz struktura ljudi od kojih je vlast sastavljena. (Codex)

Ništa se tako visoko ne cijeni kao moral političara ,i ništa se tako visoko ne prezire kao njihov nemoral (Codex) Cjelokupne vladine elite plivaju u nemoralu, i nije čudno što nam se događa ono što se događa - samo jad bijeda siromaštvo, nesloboda i sl.

Ako narod vjeruje u svoju budućnost ništa ga na tom putu ne može zaustaviti.

Najljepši i najveći poklon koji možemo darovati svojim potomcima je – sloboda!
(Codex)

Ali zasada od toga nema ništa, u mnogim državama su nemiri i demonstracije, a ti jedna naša Hrvatska, trgni se i svakom nemoralu, korupciji i svim drugim nepodopštinama reci jednom dosta! Od toliko hrabrih i mudrih sinova, državu nam na širokom planu vode nemoralni ljudi!